

Arrest

nr. 102 462 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 29 september 2005 vraagt de verzoeker een visum type kort verblijf aan op het Belgische consulaat te Casablanca. Op 20 februari 2006 werd hij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring door de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Hemiksem.

1.2 Op 15 december 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3 Op 30 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de Minister voor Migratie- en Asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt. Bij beslissing van 18 juni 2012 werd deze beslissing echter ingetrokken.

1.3 Op 18 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 15 december 2009, op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 20 september 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend te Hemiksem en op datum 28.09.2010 en op datum van 05.06.2012 werd aangevuld door :

F(...) B(...)

nationaliteit: Marokko

geboren te Beni Touzine

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat hij een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf zou hebben ingediend. Echter staft betrokkene deze bewering niet met bewijzen en evenmin is in het administratief dossier van betrokkene hiervan een bewijs van terug te vinden. Bijgevolg kan dit niet weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Betrokkene verklaart eveneens dat hij familieleden heeft die in België verblijven, met wie hij een gezin vormt. Betrokkene verzuimt het echter om bewijzen van verwantschap voor te leggen. Het louter voorleggen van een identiteitskaart- of verblijfskaart van een persoon die zichzelf als familie van betrokkene benoemt en het voorleggen van een verklaring van deze persoon, is als bewijskracht niet voldoende om te kunnen spreken van verwantschap. Bijgevolg kan dit element niet als grond voor regularisatie weerhouden worden.

Betrokkene legt nog een overlijdensakte voor van de heer A(...) F(...), een bewijs van overschrijving uitgevoerd te Antwerpen op 12.01.2005 gericht aan de heer B(...) F(...), een ‘certificat de charge de famille’ en ‘een déclaration de soutien financier’, maar hij verzuimt het om aan te tonen waarom deze elementen een grond voor regularisatie zouden vormen.

Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er familieleden van hem België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, namelijk het feit dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat hij Nederlands heeft gestudeerd, dat hij werkbereid is en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene kwam op 20.01.2006 met een visum geldig voor 30 dagen naar België en diende ten laatste op 20.02.2006 het land te verlaten. Betrokkene heeft dit echter niet gedaan en hij heeft evenmin gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd afgegeven op 09.09.2009. Dat betrokkene hier zo lang verbleef is dus louter het resultaat van zijn eigen houding. Betrokkene diende immers alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

1.4 Op 18 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, dat op 21 september 2012 aan de verzoeker ter kennis gebracht werd.

2. Over het voorwerp van het beroep

Artikel 39/69, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift de beslissing dient te vermelden waartegen het beroep is gericht.

Het voorwerp van het beroep moet door de verzoeker voldoende duidelijk worden aangegeven en afgebakend. De Raad en de verweerder moeten het voorwerp van het beroep immers kunnen identificeren, derwijze dat zij niet in de plaats van de verzoeker het voorwerp van het beroep zelf moeten construeren (cf. RvS 20 oktober 1981, nr. 21.478; RvS 13 november 1984, nr. 24.821; RvS 18 december 1997, nr. 70.416; RvS 18 mei 1998, nr. 73.713; RvS 19 maart 2001, nr. 94.089; RvS 13 juli 2005, nr. 147.648).

In het verzoekschrift (pagina 1) omschrijft de verzoeker het voorwerp van het beroep als volgt:

“Aangezien met dit verzoekschrift de schorsing en de nietigverklaring wordt gevraagd van de beslissing dd. 18/6/2012, ter kennis gebracht op 20/9/2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken met name de beslissing tot weigering aanvraag art. 9bis.”

Uit het verzoekschrift blijkt aldus dat de verzoeker uitdrukkelijk aangeeft dat zijn beroep gericht is tegen de beslissing van 18 juni 2012 en ter kennis gebracht op 20 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt.

In het beschikkend gedeelte van zijn verzoekschrift vordert de verzoeker de schorsing en de nietigverklaring van *“de bestreden beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken dd. 18/6/2012 met bevel om het grondgebied te verlaten”*. Hier duidt de verzoeker echter niet aan welk bevel om het grondgebied te verlaten hij wenst vernietigd en geschorst te zien. Dit klemt des te meer daar bij het verzoekschrift afschriften worden gevoegd van twee bevelen om het grondgebied te verlaten, met name een bevel van 30 augustus 2012 en betekend op 22 mei 2012 en een bevel van 18 juni 2012 en betekend op 21 september 2012.

De verzoeker heeft deze bevelen echter bij zijn omschrijving van de beslissing waartegen het beroep is gericht niet als voorwerp van het beroep aangemerkt. Bovendien wordt in het verzoekschrift geen enkel middel ontwikkeld tegen enig bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep reeds om die reden al minstens onontvankelijk is in de mate dat het gericht zou zijn tegen enig bevel om het grondgebied te verlaten.

De verweerder heeft in de nota met opmerkingen het voorwerp van het beroep aangemerkt als de beslissing van 18 juni 2012 waarbij de aanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. De Raad sluit zich, om redenen zoals hierboven uiteengezet, hierbij aan.

3. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“(…)

Zulks een motivering maakt een schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ stelt dat verzoeker zou verzuimen om bewijzen van verwantschap voor te leggen.

Dat verzoeker naam en adres van zijn familieleden heeft aangehaald. Dat er geen enkele reden is om te twifelen aan de oprechtheid van deze verklaringen, doch volgens DVZ zouden deze elementen niet voldoende bewijskrachtig zijn. DVZ laat na te vermelden op welke wettelijke bepalingen zij zich steunt. Dit is een louter subjectieve beoordeling van DVZ.

Dat verzoeker in zijn eerdere aanvraag aangetoond had dat hij toen hij in Marokko verbleef ten laste was van zijn familie in België die hem geregeld geld opstuurde. Dat ook aangetoond werd dat hij alleen was achtergebleven in Marokko.

(...)"

4.2 De verweerder repliceert hieromtrent als volgt:

"In de bestreden beslissing werd ingegaan op elk van de door verzoeker aangebrachte elementen.

Verzoeker stelde in zijn aanvraag dat hij familieleden heeft in België waarmee hij een gezin vormt, maar hij legde geen bewijsstukken voor om zijn stelling te staven.

Verzoeker legde een 'certificat de charge de famille' en een "déclaration de soutien financier" voor zonder te verduidelijken waarom deze documenten als grond voor regularisatie zouden dienen."

4.3 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

In casu betoogt de verzoeker dat hij bij een eerdere aanvraag reeds aangetoond heeft dat hij familieleden heeft in België en dat deze hem regelmatig geld opstuurden. Bijgevolg ziet de verzoeker niet in waarom de verweerder stelt dat hij verzuimt bewijzen van verwantschap voor te leggen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker zich bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 15 december 2009 aangaf dat hij een broer heeft in België. Met betrekking tot verzoekers beweerde gezinsleven motiveert de bestreden beslissing als volgt:

"Betrokkene verklaart eveneens dat hij familieleden heeft die in België verblijven, met wie hij een gezin vormt. Betrokkene verzuimt het echter om bewijzen van verwantschap voor te leggen. Het louter voorleggen van een identiteitskaart- of verblijfskaart van een persoon die zichzelf als familie van betrokkene benoemt en het voorleggen van een verklaring van deze persoon, is als bewijskracht niet voldoende om te kunnen spreken van verwantschap. Bijgevolg kan dit element niet als grond voor regularisatie weerhouden worden."

Uit het administratief dossier blijkt echter dat de verzoeker op 29 september 2005 een visum type kort verblijf heeft aangevraagd via het Belgische consulaat te Casablanca, Marokko. Het visum werd hem toegekend en op 20 februari 2006 werd hij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring door de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Hemiksem.

Artikel 14, eerste lid, a) van de verordening Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode bepaalt dat de aanvrager van een visum type kort verblijf het doel van zijn reis naar België dient aan te tonen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker als doel van zijn reis een familiebezoek in België heeft aangehaald, wat vervolgens aanvaard werd door de Belgische autoriteiten. Daarenboven blijkt uit een e-mail verzonden door het Belgische consulaat te Casablanca, dd. 14 oktober 2005, dat Meneer F(...) R(...) zich garant stelt voor de verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag. In diezelfde e-mail wordt bevestigd dat meneer F(...) R(...) de broer van de verzoeker is ("*Lien de parenté: frère – prouvé*"). Uit het administratief dossier blijkt ook nog dat de verweerder erkend heeft dat verzoekers garant, diens broer, in het bezit is van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dan ook dat de verzoeker terecht stelt dat hij in een eerdere aanvraag aangetoond heeft dat hij ten laste was van zijn familie in België.

Het feit dat de bewijslast in het kader van een aanvraag om machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij de aanvrager berust, neemt niet weg dat het bestuur dat de aanvraag onderzoekt zich niet kan vergenoegen met de vaststelling dat de verwantschapsband in de aanvraag niet met de nodige bewijskrachtige gegevens wordt aangetoond wanneer in de betrokken aanvraag op duidelijke wijze de aard van de verwantschapsband en de identiteit van het familielid van de aanvrager wordt aangegeven én deze verklaringen congruent zijn met de gegevens waarover het bestuur reeds in het kader van een eerdere aanvraag beschikte. In de gegeven omstandigheden van de zaak kon de verweerder dan ook niet blind zijn voor het feit dat de verzoeker reeds in 2006 naar België was gekomen met een visum kort verblijf met als doel een familiebezoek aan zijn broer die op legale wijze in België verblijft, temeer daar in de bestreden beslissing zelf wordt verwezen naar het toegekende visum kort verblijf waar de verzoeker op 20 januari 2006 mee naar België kwam. Met het oordeel dat de familieleden van de verzoeker in België geen element vormen dat als grond voor regularisatie kan worden weerhouden aangezien de verzoeker niet voldoende bewijskrachtige gegevens voorlegt om zijn verwantschap te bewijzen, miskent de verweerder de gegevens van zijn eigen administratief dossier die bevestigen dat de verzoeker, zoals hij in zijn aanvraag had aangegeven, een broer heeft in België. Aldus antwoordt de verweerder ten onrechte niet op de in de aanvraag weergegeven elementen met betrekking tot verzoekers familieleden in België.

Uit voorgaande volgt dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden heeft met alle elementen en dienstige gegevens uit het administratief dossier, zodat hij de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

De repliek van de verzoeker doet hieraan geen afbreuk.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. De overige onderdelen van het middel kunnen niet tot een ruimere nietigverklaring leiden en dienen niet te worden onderzocht.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing ten aanzien van de bestreden beslissing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE